

Gouds maatjesproject moest
in aangepaste vorm verder

Geen fietsles, niet knuffelen, wel een hoop geregel

Tekst: Theanne Boer Beeld: Maarten Boersema

Door de coronacrisis moest bij veel diaconaal werkers het roer om. Hoe ging dat? In dit artikel: diaconale hulp aan **vluchtelingen**.

Het maatjesproject voor statushouders van de diaconie van de Protestantse Gemeente Gouda draaide al zes jaar toen de coronacrisis uitbrak. Het werd een hectische tijd van bellen, regelen en tegelijk afstand houden.

Thema:
**Creatief in
crisistijd**

Het is eind mei. Heike Blok, coördinator van het maatjesproject is druk bezig met het klaar maken van 65 tasjes. “Een zomeractie voor onze statushoudergezinnen, omdat zoveel activiteiten nu niet doorgaan. We hebben per gezin een tas gevuld. Er zit van alles in, ook voor kinderen. Het was een hele organisatie, maar erg leuk om te doen.”

VEERTIG MAATJES

De Protestantse Gemeente Gouda is groot en de diaconie kent maar liefst vijf clusters. Heike zet zich in voor het cluster Kerk en Vluchteling, waar het maatjesproject onder valt. Ze koppelt maatjes aan statushouders, begeleidt hun mentoren en houdt contact met de gemeente Gouda en met Vluchtelingenwerk. “We hebben veertig maatjes die allemaal goed contact hebben met ‘hun’ statushoudergezin. Het is een topteam, we kunnen lachen en huilen samen. Nu we niet bij elkaar kunnen komen, hebben we één keer in de maand digitaal overleg. De maatjes kunnen dan even hun verhaal kwijt. Op afstand goed contact onderhouden met de gezinnen is moeilijk. De maatjes doen dat nu per telefoon of WhatsApp en spreken ook buiten af. Veel activiteiten gaan niet door, zoals de taal oefengroepen, de fietsles en de tweemaandelijks maaltijden. De sportavonden zijn weer gestart, want dat kan buiten.”

LUIS IN DE PELS

Veel statushoudergezinnen tellen drie, vier, soms vijf kinderen. Heike: “Toen de scholen dicht gingen, wist ik meteen: nu zitten al die gezinnen thuis, met kinderen die allemaal huiswerk moeten maken en op een laptop moeten werken. Ik ben meteen gaan bellen met de gemeente. Voor

◀ *Bram en Mireille Wolfers en de Eritrese Yared, Tsega en hun kinderen*

twee gezinnen heb ik toen laptops kunnen regelen, daarna is het beleid geworden. Ik klim dan meteen in de telefoon ja, we hebben na zes jaar wel een plek in Gouda. We zijn ook een vraagbaak voor veel hulpverleners. En we zijn een luis in de pels van de gemeente, dat mag je ook zijn als kerk, vind ik. De eerste week van de coronacrisis was heel hectisch. Gelukkig kwam Vluchtelingenwerk al heel snel met informatie in allerlei talen, over hygiëne en anderhalve meter afstand enzo. Daar hebben we dankbaar gebruik van gemaakt.”

STROOPWAFELBAKKER

“De maatjes hebben hun gezinnen zo goed mogelijk telefonisch bemoedigd en

geholpen”, zegt Heike. “Veel islamitische gezinnen hadden het moeilijk tijdens de ramadan. Dat is bij uitstek een periode waarin je elkaar opzoekt en met elkaar eet. Dat kon allemaal niet. Ik begeleid zelf een Soedanese jongen en hij zei op een gegeven moment door de telefoon: ‘Ik vind het zo jammer dat ik nu niet even met je kan koffiedrinken, Heike!’ Ik mis hem ook, want het is zo’n leuke gast. Onze zomeractie zal de statushouders goed doen. We laten ze daarmee weten dat we er nog steeds voor ze zijn. De stichting die normaal onze maaltijden betaalt, neemt de kosten voor haar rekening en de stroopwafelbakker gaf een dikke korting, dus dat is mooi!” 🦋

“Ze willen zo graag inburgeren en de taal leren!”

Bram Meima en Mireille Wolfers zijn maatjes van de Eritrese Yared en Tsega en hun drie kinderen. Ze begeleiden hen nu twee jaar en zijn onder de indruk van de gedrevenheid waarmee het echtpaar Nederlands wil leren: “Dat is echt bewonderenswaardig. Ze hebben zoveel meegemaakt. Ze woonden jarenlang in vluchtelingenkampen in Soedan en meteen toen Yared hier kwam, begon hij de taal te leren. Hij had ook vrij snel een baan. Na twee jaar konden zijn vrouw en twee kinderen hier komen, de derde is hier geboren. Wij hebben zelf geen kinderen en vinden het erg leuk om met hun kinderen om te gaan.”

Mireille gaat elke vrijdagmiddag bij de Eritrese familie langs. “Dan oefenen we de taal en als ze vragen hebben over brieven die ze krijgen of iets met de belasting, kijken we daar naar. Ik heb Tsega leren fietsen in de brandgang bij hun achter en ik ben weleens met de kinderen naar de speeltuin geweest. Ook in de coronatijd heb ik intensief contact gehouden. Er kwam niemand meer bij hen, de kinderen moesten thuis hun lessen doen. Ze waren echt alleen, dus ik heb ze zoveel mogelijk geholpen. Het is erg verrijkend en leerzaam om maatje te zijn, en ook gewoon heel erg leuk.”

Tips van Heike

- *Zorg voor een solide organisatie waar de diaconie zich verantwoordelijk voor voelt, zodat het project niet meteen instort als een sleutelfiguur ermee stopt.*
- *Ga kijken bij andere maatjesprojecten in het land en leer daarvan.*
- *Instrueer de maatjes goed via een cursus waarin je informatie geeft over asielprocedures, cultuurverschillen en het inburgeringsproces.*
- *Koppel elk maatje aan een mentor bij wie ze terecht kunnen met vragen en bij wie ze hun hart kunnen luchten.*
- *Bewaak als maatje je eigen rol. Je bent geen hulpverlener. Hou scherp wat jouw taken zijn en wat die van anderen.*